

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 517/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava-mestská časť Staré Mesto, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn. TT-44Sa/29/2022 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 596/2023 z 21. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2024 a doplnenou 28. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej „charta“). Tiež navrhuje prikázať správne súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov, priznať finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou z 26. októbra 2020 domáha na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) ochrany proti kontrolným nákupom v jej prevádzke v auguste a septembri 2020 podľa § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku proti žalovanému colnému úradu. Krajský súd uznesením sp. zn. 48Sa/18/2020 zo 14. decembra 2021 konanie zastavil. Na základe podanej kasačnej sťažnosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) rozhodnutím sp. zn. 5Sfk/50/2022 z 26. októbra 2022 uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

V dôsledku prechodu výkonu súdnictva bol spis z krajského súdu postúpený na Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“).

3. Ústavný súd v obdobnej veci sťažovateľky rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 596/2023 z 21. decembra 2023, ktorým vyslovil porušenie zbytočných prietahov v konaní, prikázal správne súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie 1 400 eur a náhradu trov konania.

4. Po právoplatnosti spomínaného nálezu správny súd nariadil termín verejného vyhlásenia rozhodnutia na 25. apríl 2024. Z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne bol nariadený nový termín verejného vyhlásenia rozhodnutia na 12. september 2024. Sťažovateľka v doplnenom podaní tvrdí, že dosiaľ jej nebolo rozhodnutie doručené.

5. Sťažovateľka namieta dĺžku konania od právoplatnosti spomínaného nálezu v trvaní desiatich mesiacov. Argumentuje, že aj napriek tomu, že v namietanom konaní už bol vydaný spomínaný nález, prietahy v namietanom konaní naďalej trvajú. Ďalej argumentuje, že dĺžka konania sa znova predĺži v dôsledku písomného vyhotovenia rozhodnutia, doručenia rozhodnutia účastníkom konania a rozhodovania o výške trov konania. Tvrdí, že sťažnosť pre nečinnosť adresovanú predsedovi súdu nevyužila, pretože podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) táto sťažnosť nepredstavuje účinný prostriedok nápravy.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľky nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia uplatneného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

7. Ústavný súd preskúmaval dĺžku konania od právoplatnosti spomínaného nálezu v trvaní desiatich mesiacov. Správny súd po vydaní spomínaného nálezu nariadil termín verejného vyhlásenia rozhodnutia na 25. apríl 2024, avšak ten bol v dôsledku práceneschopnosti sudkyne zrušený. V namietanom konaní bol nariadený nový termín verejného vyhlásenia rozhodnutia na 12. september 2024. V čase podania ústavnej sťažnosti mala sťažovateľka vedomosť o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia a aj napriek tomu podala ústavnú sťažnosť osem dní pred jeho konaním. V dôsledku toho, že sťažovateľka mala vedomosť o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia, jej právna neistota je výrazne oslabená.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti presadzovala názor, že sťažnosť pre nečinnosť v konaní adresovaná predsedovi súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) nepredstavuje účinný prostriedok nápravy. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že vzhľadom na časový úsek doterajšej dĺžky konania by bolo možné očakávať od jej využitia efektívny účinok spôsobilý poskytnúť garantovaným právam náležitú ochranu podľa § 64 ods. 3 zákona o súdoch

(rozsudok ESĽP z 12. 06. 2012 vo veci Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 30189/07).

9. Vnímajúc povahu a dĺžku konania, ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľkou uplatnenými základnými právami podľa ústavy, listiny, charty a právom podľa dohovoru, nie je neúnosná. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

10. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovelo (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti.

11. V súvislosti s námietkou porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 2 charty ústavný súd uvádza, že tento článok je potrebné interpretovať v súlade s čl. 52 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991, s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493).

12. Podľa názoru ústavného súdu je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. Charta sa v prvom rade vzťahuje na inštitúcie a orgány Únie. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie. V prípade sťažovateľov všeobecný súd rozhoduje o ich veci na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva Únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchyliť od práva Únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991, s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva Únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb., s. I-3025), (porov. IV. ÚS 423/2024).

13. Na základe uvedeného ústavný súd aj preto nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania správneho súdu v trvaní desiatich mesiacov po právoplatnosti spomínaného nálezu do podania ústavnej sťažnosti (4. septembra 2024) za nezlučiteľnú so základnými právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 47 charty a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu správneho súdu po právoplatnosti spomínaného nálezu dospel k záveru, že doterajšia dĺžka konania nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou uplatnených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. Na záver však ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť správneho súdu bude pokračovať, sťažovateľka sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu